

TRIBUNALENS DOM (fjärde avdelningen)

den 8 november 2011 *

I mål T-88/09,

Idromacchine Srl, Porto Marghera (Italien),

Alessandro Capuzzo, Mirano (Italien),

Roberto Capuzzo, Mogliano Veneto (Italien),

företrädna av advokaterna W. Viscardini och G. Donà,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av D. Grespan och E. Righini, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten F. Ruggeri Laderchi,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående en talan om skadestånd för den skada som Idromacchine påstår sig ha förorsakats genom publiceringen i *Europeiska unionens officiella tidning* av oriktiga uppgifter, vilka bland annat medfört skada för detta företags anseende och rykte, i kommissionens beslut K(2002) 5426 slutligt av den 30 december 2004 "Statligt stöd – Italien – Statligt stöd N586/2003, N587/2003, N589/2003 och C 48/2004 (ex N 595/2003) – Förlängning av den treåriga leveransfristen för ett kemikalietankfartyg – Uppmaning enligt artikel 88.2 [EG] att inkomma med synpunkter",

meddelar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová samt domarna K. Jürimäe (referent) och M. van der Woude,

justitiesekreterare: förste handläggaren J. Palacio González,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 8 februari 2011,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- 1 Idromacchine Srl är ett skeppsvarv som särskilt ägnar sig åt tanktillverkning. Alessandro Capuzzo och Roberto Capuzzo har 50 procent vardera av aktiekapitalet i Idromacchine och är dess styrelseordförande respektive verkställande direktör.

Idromacchine, Alessandro Capuzzo och Roberto Capuzzo benämns tillsammans fortsättningsvis sökandena.

- 2 År 2002 beställde Cantiere navale De Poli SpA (nedan kallat De Poli) fyra stora tankar för transport av flytande gas av Idromacchine. Dessa var avsedda för fartygen *C.188* och *C.189* för vilka De Poli ansvarade för byggnationen.
- 3 Byggnationen av fartygen *C.188* och *C.189* var föremål för driftstöd enligt rådets förordning (EG) nr 1540/98 av den 29 juni 1998 om fastställande av nya regler för stöd till varvsindustrin (EGT L 202, s. 1). Enligt artikel 3.1 och 3.2 i förordningen kunde driftstöd till skeppsvarv godkännas under vissa villkor, bland annat att det inte gavs för fartyg som skulle levereras senare än tre år efter dagen för undertecknandet av det slutliga kontraktet. Europeiska gemenskapernas kommission kunde dock med stöd av artikel 3.2 i förordningen bevilja en förlängning av den tre år långa leveransfristen när detta ansågs berättigat på grund av det berörda fartygsbyggnadsprojektets komplicerade tekniska karaktär eller på grund av förseningar till följd av oväntade och betydande, berättigade avbrott som inverkar på ett varvs arbetsprogram på grund av exceptionella yttre omständigheter som företaget inte kan förutse. Denna förlängning kunde endast ske om den aktuella medlemsstaten i enlighet med artikel 2 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 [EG] (EGT L 83, s. 1) inkom med en begäran om förlängning.
- 4 Den 11 december 2003 inkom Republiken Italien till kommissionen med en begäran i enlighet med artikel 3.2 i förordning nr 1540/98 om förlängning av den ursprungliga leveransfristen för fartyg, däribland *C.188* och *C.189*, vilka byggdes av bland annat Di Poli.

- 5 Kommissionen begärde mellan den 5 februari och den 18 oktober 2004 vid upprepade tillfällen att de italienska myndigheterna skulle lämna kompletterande upplysningar till sin begäran om förlängning av den ursprungliga leveransfristen för fartygen. Myndigheterna besvarade kommissionens förfrågningar inom de tilldelade fristerna.
- 6 Den 30 december 2004 delgav kommissionen Republiken Italien sitt beslut K(2002) 5426 slutligt av den 30 december 2004 "Statligt stöd – Italien – Statligt stöd N 586/2003, N 587/2003, N 589/2003 och C 48/2004 (ex N 595/2003) – Förlängning av den treåriga leveransfristen för ett kemikalietankfartyg – Uppmaning enligt artikel 88.2 [EG] att inkomma med synpunkter" (nedan kallat det omtvistade beslutet).
- 7 Efter det preliminära granskningsförfarandet av det anmälda stödet medgav kommissionen, efter att ha bedömt att villkoren i artikel 3.2 i förordning nr 1540/98 var uppfyllda, i det omtvistade beslutet en förlängning av leveransfristen för de fartyg som byggdes av Di Poli. Kommissionen beslutade vidare att inleda det formella granskningsförfarandet enligt artikel 88.2 EG vad gäller begäran om förlängning av leveransfristen för ett kemikalietankfartyg som byggdes vid ett annat skeppsvarv.
- 8 Vad gäller kommissionens granskning av begäran om förlängning av leveransfristen för de fartyg som byggdes av Di Poli, angav kommissionen i punkt 10 iii i det omtvistade beslutet följande:

"Vad avser fartygen *C.196* och *C.197* hade skeppsvarvet beställt lasttankar från Idromacchine ... en av de främsta tillverkarna av fartygstankar, till fartygen *C.188* och *C.189* vilka är systerfartyg till fartygen *C.196* och *C.197*. Vid tillverkningen av fartygen

C.188 och *C.189* slog RINA (Registro italiano navale), italienskt kontrollorgan, fast att de tankar som var under byggnation hos Idromacchine för de ovannämnda fartygen inte kunde godkännas på grund av felaktigheter i dessa.

... Tankarna, vilka ursprungligen var avsedda för fartygen *C.188* och *C.189*, för vilka fartyg en ny beställning gjorts hos en annan tillverkare, monterades således in i fartygen *C.197* och *C.196*, med en total försening om sex månader vilket låg bortom slutdatum den 31 december 2003.

Lasttankarna är nödvändiga för att fartyget ska godkännas för transport av flytande gas. [De italienska myndigheterna] har bekräftat att de tankar som används på fartygen *C.188* [och], *C.189* – och på systerfartygen *C.196* och *C.197* – måste uppfylla stränga kvalitets- och säkerhetsnormer för sjötrafik. Enligt de italienska myndigheterna kunde, mot bakgrund av Idromacchines erfarenhet, det skeppsvarv [som drevs av Di Poli] inte förutse att RINA inte skulle godkänna tankarna till fartygen *C.188* och *C.189*. De italienska myndigheterna har även angett att skeppsvarvet omedelbart började söka efter andra leverantörer på marknaden för att åtgärda dessa svårigheter. Företaget [G] var den enda leverantör som accepterat att tillverka de nya tankarna, vilka som det förefaller inte kan levereras före den 31 januari 2004 och den 31 mars 2004. Skeppsvarvet var följaktligen tvunget att begära en förlängning av leveransfristen.

...”

- 9 I punkt 28 tredje stycket i det omtvistade beslutet fann kommissionen att ”vad gäller tankarna ska det påpekas att den omständigheten att Idromacchine inte kunde

tillverka tankarna (vilka utgör en nödvändig beståndsdel av fartyget) i enlighet med föreskrivna normer och att det följaktligen var omöjligt att leverera dessa inom den avtalade fristen utgjorde ett klart undantagsfall”.

- 10 Kommissionen ansåg i punkt 29 tredje stycket i det omtvistade beslutet att ”vad gäller tankarna ska det konstateras att de problem som uppkom på grund av att Idromacchine inte kunde leverera dessa tankar, vilka var nödvändiga för att fartygen skulle kunna godkännas för kommersiell användning, inte heller kunde förutses”.

- 11 Punkt 31 i det omtvistade beslutet har följande lydelse:

”Tillverkaren kunde inte leverera tankarna enligt sina avtalsenliga skyldigheter och [skepps]varvet behövde beställa dessa delar från en annan leverantör, vilket följaktligen ledde till förseningar avseende färdigställandet av fartygen *C.196* och *C.197* ... Överskridande av leveransfristen för nödvändiga delar låg utanför [Di Polis] kontroll och företaget saknade möjlighet att agera ... ”

- 12 I tabell 1 i det omtvistade beslutet angavs vidare att ”den omständigheten att de felaktiga tankarna inte kunde användas på systerfartygen *C.188* och *C.189*, vilka var närmare slutförandet, tvingade varvet att i dessa installera de tankar som var avsedda för fartygen *C.196* och *C.197*”.

- 13 I den sista punkten i det omtvistade beslutet, i den lydelse som delgavs Republiken Italien den 30 december 2004, angavs slutligen följande:

”I den händelse förevarande skrivelse innehåller konfidentiella uppgifter som inte får avslöjas ombeds ni meddela kommissionen detta inom en frist om [femton] vardagar efter mottagandet av skrivelsen. Kommissionen kommer, om den inte mottar en motiverad begäran om att uppgifterna ska behandlas konfidentiellt inom den angivna fristen, att utgå från att ni godkänner att den fullständiga lydelsen av skrivelsen publiceras på förfarandespråket på följande webbplats.”

- 14 De italienska myndigheterna inkom inte till kommissionen med begäran om att vissa uppgifter i det omtvistade beslutet inte skulle offentliggöras, med motiveringen att de skulle vara konfidentiella.
- 15 Det omtvistade beslutet publicerades i *Europeiska unionens officiella tidning* den 18 februari 2005 (EUT C 42, s. 15).

Förfarandet och parternas yrkanden

- 16 Sökandena väckte förevarande skadeståndstalan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 februari 2009.
- 17 Den 11 mars 2009 avslog ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning sökandenas begäran om anonymitet och konfidentialitet avseende uppgifterna. Den 2 april 2009 bekräftade denne på sökandenas begäran avslaget på deras ursprungliga begäran om anonymitet och konfidentialitet.

- 18 Till följd av att förstainstansrättens avdelningar hade fått en ny sammansättning förordnades referenten att tjänstgöra på fjärde avdelningen. Förevarande mål tilldelades följaktligen denna avdelning.
- 19 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 8 februari 2011.
- 20 Sökandena har yrkat att tribunalen ska
- förplikta kommissionen att som ersättning för den ekonomiska skada som sökandena åsamkats utge skadestånd med 5 459 641,28 euro eller annat belopp som tribunalen eventuellt fastställer, jämte med indexuppräknning från det datum då det omtvistade beslutet publicerades till det datum då domen avkunnas och dröjsmålsränta från och med det datum då dom avkunnas till dess betalning av hela beloppet sker, med den räntesats som Europeiska centralbankens (ECB) tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner, ökad med två räntepunkter,
 - förplikta kommissionen att som ersättning för den ideella skada som sökandena åsamkats utge skadestånd till Idromacchine och till Alessandro Capuzzo och Roberto Capuzzo, med belopp som fastställs i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*), motsvarande exempelvis en betydande procentandel, i storleksordningen mellan 30 procent och 50 procent av det belopp som utdömts för den ekonomiska skadan, jämte ränta från det datum då det omtvistade beslutet publicerades till det datum då domen avkunnas och dröjsmålsränta från och med det datum då dom avkunnas till dess betalning av hela beloppet sker, med en ränta enligt den räntesats som Europeiska centralbanken (ECB) tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner, ökad med två räntepunkter,

- förplikta kommissionen att återupprätta Idromacchine Srls samt Alessandro Capuzzos och Roberto Capuzzos anseende på det sätt som tribunalen finner mest lämpligt, exempelvis genom en *ad hoc*-publicering i EUT eller genom skrivelse till de huvudsakliga aktörerna i branschen – med en rättelse av de uppgifter avseende sökandena som angavs i det omtvistade beslutet,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten ska

- ogilla talan, och
- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

22 Enligt artikel 288 andra stycket EG ska, vad beträffar utomobligatoriskt ansvar, Europeiska gemenskapen ersätta skada som orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar.

23 Det följer av fast rättspraxis att gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar i den mening som avses i artikel 288 andra stycket EG för rättsstridigt handlande av dess organ förutsätter att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande som

läggs institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den återopade skadan (domstolens dom av den 29 september 1982 i mål 26/81, *Oleifici Mediterranei* mot EEG, REG 1982, s. 3057, punkt 16, och förstainstansrättens dom av den 14 december 2005 i mål T-383/00, *Beamglow* mot parlamentet m.fl., REG 2005, s. II-5459, punkt 95).

- 24 För det första, vad beträffar villkoret att institutionens eller det berörda organets handlande ska vara rättsstridigt, krävs det enligt rättspraxis att det har visats att det skett en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter (domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, *Bergaderm och Goupil* mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 42). Vad gäller villkoret att överträdelsen ska vara tillräckligt klar är det avgörande kriteriet att institutionen eller organet i fråga uppenbart och allvarligt har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Om institutionen eller organet endast förfogar över ett i hög grad begränsat, eller till och med obefintligt, utrymme för skönsmässig bedömning kan redan den omständigheten att unionsrätten har åsidosatts i sig räcka för att det ska vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse (domstolens dom av den 10 december 2002 i mål C-312/00 P, kommissionen mot *Camar och Tico*, REG 2002, s. I-11335, punkt 54, och förstainstansrättens dom av den 12 juli 2001 i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 och T-225/99, *Comafrika och Dole Fresh Fruit Europe* mot kommissionen, REG 2001, s. II-1975, punkt 134).

- 25 Vad därefter gäller villkoret att det verkligen föreligger en skada inträder gemenskapens skadeståndsansvar endast när sökanden har lidit en "faktisk och säker skada" (domstolens domar av den 27 januari 1982 i de förenade målen 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 och 5/81, *Birra Wührer* m.fl. mot kommissionen och rådet, REG 1982, s. 85, punkt 9, och i mål 51/81, *De Fanceschi* mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 117, punkt 9, förstainstansrättens dom av den 16 januari 1996 i mål T-108/94, REG 1996, s. II-87, punkt 54). Det är sökanden som inför unionsdomstolen har bevisbördan för att den skada som denne påstår sig ha lidit verkligen föreligger och för omfattningen av en sådan skada (domstolens dom av den 21 maj 1976 i mål 26/74, *Roquette frères* mot kommissionen, REG 1976, s. 677, punkterna 22–24, och förstainstansrättens

dom av den 9 januari 1996 i mål T-575/93, Koelman mot kommissionen, REG 1996, s. II-1, punkt 97).

- 26 Vad slutligen avser villkoret om att det ska finnas ett orsakssamband mellan det påstådda handlandet och den återopade skadan ska den återopade skadan vara en tillräckligt direkt följd av det kritiserade handlandet, som måste vara den avgörande orsaken till skadan. Det finns däremot inte någon skyldighet att ersätta alla former av negativa konsekvenser, även långsökta sådana, som kan följa av en rättsstridighet (se domstolens dom av den 4 oktober 1979 i de förenade målen 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, Dumortier m.fl. mot rådet, REG 1979, s. 3091, punkt 21, och förstainstansrättens dom av den 10 maj 2006 i mål T-279/03, Galileo International Technology m.fl. mot kommissionen, REG 2006, s. II-1291, punkt 130 och där angiven rättspraxis). Det ankommer på sökandena att bevisa att ett sådant orsakssamband finns (se förstainstansrättens dom av den 30 september 1998 i mål T-149/96, Coldiritti m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 1998, s. II-3841, punkt 101, och där angiven rättspraxis).
- 27 När ett av de tre villkoren för att det ska föreligga ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar för gemenskapen inte är uppfyllt ska talan ogillas utan att det är nödvändigt att pröva huruvida de två övriga villkoren är uppfyllda (förstainstansrättens dom av den 20 februari 2002 i mål T-170/00, Förde-Reederei mot rådet och kommissionen, REG 2002, s. II-515, punkt 37; se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 15 september 1994 i mål C-146/91, KYDEP mot rådet och kommissionen, REG 1994, s. I-4199, punkt 81). Unionsdomstolen är vidare inte skyldig att pröva villkoren i någon viss bestämd ordning (domstolens dom av den 9 september 1999 i mål C-257/98 P, Lucaccioni mot kommissionen, REG 1999, s. I-5251, punkt 13).
- 28 I det aktuella fallet har sökandena hävdat att de åsamkats ideell och ekonomisk skada. De har yrkat skadestånd för dessa skador. Tribunalen finner det lämpligt att först pröva ersättningsyrkandet avseende den ideella skadan, och därefter ersättningsyrkandet avseende den ekonomiska skadan.

1. Yrkandet om ersättning för ideell skada

- 29 Enligt sökandena har såväl Idromacchine Alessandro Capuzzo och Roberto Capuzzo åsamkats ideell skada för vilken de ska ersättas.

Den ideella skada som Idromacchine åsamkats

- 30 Vad gäller den ideella skada som Idromacchine påstås ha åsamkats ska villkoren för gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar undersökas. Därvid ska först villkoret avseende kommissionens rättsstridiga handlande, därefter villkoret att det verkligen föreligger en skada och slutligen huruvida det föreligger ett orsakssamband mellan det påstådda handlandet och den påstådda skadan, prövas. Det är endast om dessa villkor är uppfyllda som det finns anledning att därefter pröva storleken på den ersättning som Idromacchine ska tillerkännas.

Kommissionens påstått rättsstridiga handlande

- 31 Sökandena har i sina inlagor kritiserat kommissionen för två fall av rättsstridigt handlande.
- 32 Vad gäller det första rättsstridiga handlandet för vilket kommissionen har kritiserats har sökandena åberopat att principen om god förvaltningssed, omsorgsprincipen och principen om skydd för rätten till försvar har åsidosatts. Kommissionen skulle i enlighet med dessa principer ha gett Idromacchine tillfälle att inkomma med yttrande

innan det omtvistade beslutet antogs så att detta företag skulle ha kunnat visa att det inte var ansvarigt för den försenade leveransen av nämnda tankar.

- 33 Det ska inledningsvis erinras om att enligt rättspraxis är förfarandet för kontroll av statligt stöd, med beaktande av dess allmänna systematik, ett förfarande som har inletts gentemot den medlemsstat som, enligt sina gemenskapsrättsliga förpliktelser, är ansvarig för beviljandet av stödet (se domstolens dom av den 24 september 2002 i de förenade målen C-74/00 P och C-75/00 P, Falck och Acciaierie di Bolzano mot kommissionen, REG 2002, s. II-7869, punkt 81 och där angiven rättspraxis).
- 34 I förfarandet för kontroll av statligt stöd kan, dessutom, inga andra berörda än den aktuella medlemsstaten själva göra anspråk på ett sådant kontradiktoriskt förfarande med kommissionen som det som är tillgängligt för nämnda medlemsstat (se domen i det ovan i punkt 33 nämnda målet Falck och Acciaierie di Bolzano mot kommissionen, punkt 82 och där angiven rättspraxis).
- 35 Vad sedan slutligen gäller förfarandet för kontroll av statligt stöd enligt artikel 88 EG ska en åtskillnad göras, mellan å ena sidan den preliminära fasen av granskning av stöden, vilken anges i artikel 88.3 EG och som enbart syftar till att göra det möjligt för kommissionen att bilda sig en första uppfattning om huruvida stödåtgärden helt eller delvis är förenlig med den gemensamma marknaden, och å andra sidan den granskningsfas som anges i artikel 88.2 EG. Denna granskningsfas syftar till att göra det möjligt för kommissionen att få kunskap om samtliga omständigheter i ärendet och det är först under denna fas som kommissionen enligt EG-fördraget har en skyldighet att ge berörda parter tillfälle att yttra sig (se domstolens dom av den 13 december 2005 i mål C-78/03 P, kommissionen mot Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, REG 2005, s. I-10737, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

- 36 Det framgår således av ovan i punkterna 33–35 nämnd rättspraxis att kommissionen, vilken i det omtvistade beslutet godkände förlängningen av frister för fartygen som byggdes av De Poli, på intet sätt var förpliktad att under det preliminära granskningsförfarandet avseende den aktuella stödåtgärden höra Idromacchine. Det sistnämnda företaget var för övrigt inte att anse som berörd tredje part i förfarandet, då det inte var stödmottagare eller konkurrent till stödmottagaren.
- 37 Denna slutsats påverkas inte av sökandenas argument i detta avseende.
- 38 Argumentet att kommissionen skulle ha kommit till en annan slutsats än vad som framgår av det omtvistade beslutet om den hade hört Idromacchine innan den antog beslutet är verkningslöst. Ett sådant argument kan nämligen under alla omständigheter inte påverka den i punkt 36 ovan nämnda slutsatsen att kommissionen under den preliminära granskningsfasen inte hade någon skyldighet att höra Idromacchine.
- 39 Argumentet att omständigheterna i målet är sådana att tribunalen borde slå fast att rätten till försvar har åsidosatts, i likhet med vad som var fallet under likartade omständigheter i det mål som föranledde dom av den 24 september 2008 i mål T-412/05, M mot ombudsmannen (ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkterna 133–136), kan inte heller godtas. I nämnda dom fann nämligen förstainstansrätten att Europeiska ombudsmannen hade åsidosatt principen om ett kontradiktoriskt förfarande genom att ange namnet på en tjänsteman i ett av ombudsmannens beslut i ett fall av administrativa missförhållanden utan att dessförinnan ha hört tjänstemannen i fråga, vilket ombudsmannen likväl var skyldig att göra enligt de bestämmelser som denne har att följa. Till skillnad från omständigheterna i detta mål var kommissionen inte skyldig att i det aktuella fallet höra Idromacchine innan den antog det omtvistade beslutet.

- 40 I den mån sökandena har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt principen om god förvaltningssed, samt omsorgsprincipen och principen om rätten till försvar vilka följer av den förstnämnda principen, när den underlåtit att höra Idromacchine innan den antog det omtvistade beslutet, kan dessa invändningar följaktligen inte godtas.
- 41 Sökandena har, vad gäller det andra rättsstridiga handlande som kommissionen påstås ha gjort sig skyldig till, åberopat åsidosättande av tystnadsplikten då kommissionen borde ha avstått från att namnge Idromacchine som skyldig till ett felaktigt handlande i det omtvistade beslutet. De har vidare åberopat ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen, eftersom det enligt sökandena saknades anledning att namnge Idromacchine i det omtvistade beslutet. De har hävdade att även om det kunde anses att Idromacchine varit ansvarigt för de försenade leveranserna av de fartyg som byggdes av De Poli eller att företaget inte levererat tankar som var godkända enligt gällande regler, har kommissionen likväl gjort fel som namngav Idromacchine i det omtvistade beslutet som publicerades i officiella tidningen, då detta offentliggörande inte var nödvändigt.
- 42 Det ska erinras om att enligt artikel 287 EG ska ledamöter av unionens institutioner, ledamöter av kommittéer samt tjänstemän och övriga anställda i unionen, även efter det att deras uppdrag upphört, vara förpliktade att inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt, särskilt uppgifter om företag, deras affärsförbindelser eller deras kostnadsförhållanden.
- 43 Kommissionens skyldighet att iaktta tystnadsplikt vid sin granskning av statligt stöd upprepas i förordning nr 659/1999. I skäl 21 *in fine* i förordningen föreskrivs att "[n]är kommissionen ger sina beslut offentlighet bör den iaktta reglerna om tystnadsplikt enligt artikel [287] EG". I artikel 24 i förordningen föreskrivs att "[k]ommissionen och medlemsstaterna, deras tjänstemän och övriga anställda, inbegripet oberoende

experter som utnämnts av kommissionen, skall inte lämna ut upplysningar som de har inhämtat med stöd av denna förordning och som omfattas av tystnadsplikt”.

⁴⁴ Varken i artikel 287 EG eller i förordning nr 659/1999 anges uttryckligen vilka upplysningar, förutom affärshemligheter, som omfattas av tystnadsplikt.

⁴⁵ Enligt rättspraxis kan de upplysningar som omfattas av tystnadsplikten vara såväl konfidentiella upplysningar som affärshemligheter (förstainstansrättens dom av den 18 september 1996 i mål T-353/94, Postbank mot kommissionen, REG 1996 s. II-921, punkt 86). När det allmänt gäller arten av affärshemligheter eller annan information som omfattas av tystnadsplikt krävs det först och främst att de endast är kända av en begränsad krets av personer. Det måste vidare röra sig om uppgifter som kan orsaka allvarlig skada för uppgiftslämnaren eller tredje man om de röjs. Slutligen är det nödvändigt att de intressen som kan skadas av att informationen lämnas ut rent objektivt sett är skyddsvärda. Bedömningen av huruvida informationen är av konfidentiell karaktär kräver även en avvägning mellan de legitima enskilda intressen som utgör hinder mot att informationen lämnas ut och det allmänintresse som finns av att gemenskapsinstitutionernas verksamhet sker så öppet som möjligt (se förstainstansrättens dom av den 30 maj 2006 i mål T-198/03, Bank Austria Creditanstalt mot kommissionen, REG 2006, s. II-1429, punkt 71, och av den 12 oktober 2007 i mål T-474/04, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse mot kommissionen, REG 2007, s. II-4225, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

⁴⁶ Det ska därför undersökas huruvida, mot bakgrund av ovan i punkterna 42–45 nämnda bestämmelser och rättspraxis, kommissionen – såsom sökandena har hävdad – har åsidosatt sin tystnadsplikt samt proportionalitetsprincipen genom att i det omtvistade beslutet ange att Idromacchine inte levererat tankar som var godkända enligt gällande regler och att detta företag inte uppfyllt sina avtalsenliga förpliktelser.

- 47 Det ska i förevarande fall för det första konstateras att uppgiften, att Idromacchine inte kunde leverera tankar som var godkända enligt gällande regler och avtalsvillkor till De Poli, lämnades av Republiken Italien till kommissionen enbart för det administrativa förfarandet för granskning av den aktuella stödåtgärden. Denna uppgift avser vidare, i likhet med vad sökandena har angett, genomförandet av affärsförbindelser mellan dessa två företag. Uppgiftens innehåll är således i det aktuella fallet av konfidentiell natur.
- 48 För det andra var offentliggörandet av de ovan i punkt 46 nämnda uppgifterna av sådant slag att det kunde förorsaka Idromacchine allvarlig skada. Oberoende av huruvida kommissionen gjorde en oriktig bedömning av sakomständigheterna eller ej när den fann att Idromacchine agerat felaktigt i genomförandet av sina avtalsenliga förpliktelser gentemot De Poli, var nämligen kommissionens offentliggörande av omständigheter och bedömningar enligt vilka Idromacchine namngavs och framställdes på ett ofördelaktigt sätt i det omtvistade beslutet av sådant slag att det sistnämnda företaget förorsakades allvarlig skada.
- 49 För det tredje, eftersom avslöjande av de ovan i punkt 46 nämnda uppgifterna kunde medföra skada för Idromacchines anseende och rykte var företagets intresse av att uppgifterna inte offentliggjordes, objektivt sett skyddsvärda.
- 50 Det framgår för det fjärde av en intresseavvägning mellan Idromacchines legitima intresse av att inte få sitt namn offentliggjort i det omtvistade beslutet och allmänintresset, att ett sådant offentliggörande var oproportionerligt med avseende på det omtvistade beslutets syfte.

- 51 Det ska inledningsvis konstateras att i det aktuella fallet krävdes enligt principen om öppenhet och kravet på insyn i institutionernas verksamhet som stadfästs i artikel 1 EU och artiklarna 254 EG och 255 EG att kommissionen, vid granskningen av stödet till De Poli, i det omtvistade beslutet uttryckligen tog ställning till frågan huruvida förseningen i byggnationen av fartygen var en följd av någon annans handlande än De Polis. Det hade emellertid varit tillräckligt om kommissionen angett att det var fråga om avtalsbrott, antingen – i allmänna ordalag – av en leverantör av en viktig beståndsdel i de aktuella fartygen eller – mer specifikt – av leverantören av de aktuella tankarna. I vilket fall som helst hade det, för att undvika att leverantörens legitima intressen skadades, inte varit nödvändigt att ange denna vid namn.
- 52 Kommissionens argument för att visa att den inte handlat felaktigt när den offentliggjorde Idromacchines namn i det omtvistade beslutet kan vidare inte godtas.
- 53 Kommissionen har som svar på tribunalens frågor vid förhandlingen angett att ”det var lämpligt i motiveringshänseende” att i [det omtvistade] beslutet namnge den aktuella tillverkaren av tankar som var ”särskilt pålitlig men som vid detta enda tillfälle var orsak till förseningen”. Ett sådant argument kan emellertid inte godtas. Vid granskningen av den aktuella stödåtgärden, som lett fram till det omtvistade beslutet, var nämligen den enda frågan av betydelse huruvida Republiken Italien hade gett en tillräckligt rättslig motivering till De Polis leveransförseningar med avseende på de aktuella fartygen. Offentliggörandet av identiteten av en eller flera leverantörer som genom sitt eventuellt felaktiga handlande förorsakat nämnda förseningar hade nämligen ingen som helst betydelse för kommissionens slutsats i det omtvistade beslutet.

54 Kommissionen har vidare hävdad att allmänheten likväl hade fått kännedom om den aktuella leverantören av tankar, även om denne inte angetts i det omtvistade beslutet, eftersom den aktuella branschen är mycket begränsad, starkt specialiserad och eftersom det pågick en tvist mellan De Poli och Idromacchine vid domstolen i Venedig (Italien) vilken hade omnämnts i pressen. Inte heller dessa argument kan godtas. Dessa omständigheter påverkar nämligen inte slutsatsen att kommissionen genom att ange Idromacchine som ansvarigt för leveransförseningarna i det omtvistade beslutet har offentliggjort omständigheter och bedömningar i vilka detta företag anges som det företag som inte kunnat leverera produkter som var godkända enligt gällande regler till De Poli och iaktta sina avtalsenliga förpliktelser, trots att ett sådant offentliggörande inte var nödvändigt med avseende på det omtvistade beslutets syfte.

55 Kommissionens argument – dels att den nöjt sig med att grunda det omtvistade beslutet på de uppgifter som Republiken Italien tillhandahållit, dels att det enligt artiklarna 24 och 25 i förordning nr 659/1999 och punkt 25 och följande punkter i meddelandet från kommissionen K(2003) 4582 av den 1 december 2003 om tystnadsplikt vid beslut om statligt stöd (EUT C 297, s. 6) ankom på Republiken Italien att ange de uppgifter som den ansåg omfattades av tystnadsplikt – kan slutligen inte heller de godtas. Det föreskrivs visserligen i dessa bestämmelser att kommissionen ska meddela berörd medlemsstat sitt beslut, varvid denna i princip har en frist på 15 dagar att ange vilka uppgifter den anser omfattas av tystnadsplikten. Dessa bestämmelser medför emellertid inte att kommissionen undantas från sin skyldighet enligt artikel 287 EG att inte lämna ut uppgifter som den anser omfattas av dess tystnadsplikt, och hindrar inte kommissionen att på eget initiativ besluta att inte lämna ut uppgifter som den anser omfattas av tystnadsplikten, även om den inte fått någon begäran från berörd medlemsstat i detta avseende. Även om det skulle anses att Republiken Italien gjort fel genom att lämna felaktiga uppgifter till kommissionen och underlåta att upplysa densamma om att uppgifterna om genomförandet av affärsförbindelserna mellan Idromacchine och DePoli var av konfidentiell natur, kan för övrigt ett sådant konstaterande inte påverka den omständigheten att kommissionen under alla

omständigheter själv kunde besluta att inte offentliggöra uppgifter som omfattades av tystnadsplikten.

- 56 Offentliggörandet i det omtvistade beslutet av omständigheter och bedömningar, enligt vilka Idromacchine namngavs och framställdes som ett företag som inte kunnat leverera produkter som var godkända enligt gällande regler till De Poli och iaktta sina avtalsenliga förpliktelser, utgör därmed ett åsidosättande av tystnadsplikten såsom den anges i artikel 287 EG. Syftet med denna skyldighet är att enskildas rättigheter ska skyddas och kommissionen har ett begränsat utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller frågan huruvida den ska göra avsteg från regeln om sekretess i ett visst fall. Detta åsidosättande av gemenskapsrätten är följaktligen tillräckligt för att slå fast att det skett en tillräckligt klar överträdelse i den mening som avses i ovan i punkt 24 nämnd rättspraxis.
- 57 Mot bakgrund av vad som anförts ovan har kommissionen genom att åsidosätta sin tystnadsplikt gjort sig skyldig till ett sådant felaktigt handlande att utomobligatoriskt skadeståndsansvar ska uppkomma för gemenskapen i den mening som avses i artikel 288 andra stycket EG.
- 58 Mot denna bakgrund saknar sökandenas sista invändning, om att kommissionen även skulle ha åsidosatt proportionalitetsprincipen när den i det omtvistade beslutet offentliggjort omständigheter och bedömningar i vilka Idromacchine anges som det företag som inte kunnat leverera produkter som var godkända enligt gällande regler till De Poli och iaktta sina avtalsenliga förpliktelser, föremål. Även om det skulle anses att proportionalitetsprincipen hade åsidosatts skulle detta nämligen under alla omständigheter inte medföra att sökandena i det aktuella fallet skulle få en ersättning för de åberopade skadorna som är mer omfattande till sitt slag eller vad avser beloppet än vad de hade kunnat få på grund av kommissionens åsidosättande av sin tystnadsplikt. Det saknas följaktligen anledning att pröva denna invändning.

Huruvida det verkligen föreligger en skada

- 59 Sökandena har gjort gällande att Idromacchine har åsamkats en ideell skada vad avser dess anseende och rykte, eftersom företaget angetts med namn i det omtvistade beslutet och det där påståtts att det inte kunnat leverera produkter som var godkända enligt gällande regler till De Poli och inte kunnat iaktta sina avtalsenliga förpliktelser.
- 60 Såsom framgår av de omnämmanden i det omtvistade beslutet som återgetts i punkterna 8–12 ovan har kommissionen namngett Idromacchine som ett företag som inte kunde tillverka tankar som var godkända enligt gällande regler (se punkterna 10 iii, 28 tredje stycket och 29 tredje stycket i det omtvistade beslutet) och som ett företag som inte kunde leverera de aktuella tankarna i enlighet med sina avtalsenliga förpliktelser (se punkt 31 i det omtvistade beslutet), med följd att De Poli var tvunget att vända sig till ett annat företag för att erhålla tankar. Sådana omnämmanden, i vilka Idromacchine framställs i negativ belysning som ett företag som inte kan erbjuda tjänster i överensstämmelse med gällande regler, och därmed iaktta sina avtalsenliga skyldigheter, kan skada företagets anseende och rykte, vilka har ett kommersiellt värde. Kommissionen har vidare inte i sina inlagor bestritt att så skulle vara fallet.
- 61 I likhet med vad förstainstansrätten slog fast i punkt 150 i det ovan i punkt 39 nämnda målet M mot ombudsmannen, att offentliggörandet på ombudsmannens webbplats av dennes beslut i vilket sökanden i detta mål angavs med namn i samband med ett ärende avseende administrativa missförhållanden lett till att denne verkligen och säkert påverkats, är redan offentliggörandet i officiella tidningen av omnämmandet av Idromacchine i det omtvistade beslutet tillräckligt för att visa att företaget därigenom lidit verklig och säker skada.

62 Även om det, såsom kommissionen har gjort gällande vid förhandlingen, skulle anses att denna inte gjort en oriktig bedömning när den i det omtvistade beslutet fann att Idromacchine handlat felaktigt i sina avtalsenliga förbindelser med De Poli, har likväl de omständigheter och bedömningar enligt vilka Idromacchine namngavs och framställdes som ett företag som inte kunnat leverera produkter som var godkända enligt gällande regler till De Poli och iaktta sina avtalsenliga förpliktelser medfört att detta företags anseende och rykte skadats. Denna skada berör vidare enbart Idromacchine och kan särskiljas från eventuella oriktiga bedömningar som kommissionen eller Republiken Italien gjort vid fastställandet av att företaget var ansvarigt för leveransför-
seningarna avseende de aktuella tankarna.

63 Idromacchines anseende och rykte har följaktligen skadats.

Huruvida det föreligger ett orsakssamband mellan det påstådda handlandet och den åberopade skadan

64 Sökandena har hävdat att det finns ett direkt orsakssamband mellan å ena sidan åsidosättandena av tystnadsplikten och proportionalitetsprincipen och å andra sidan den skada som Idromacchine fått vidkännas vad gäller dess anseende och rykte.

65 Idromacchine skulle inte ha lidit skada vad gäller dess anseende och rykte om kommissionen inte i det omtvistade beslutet hade offentliggjort omständigheter och bedömningar i vilka företaget i fråga framställs som ett företag som inte kunde tillhandahålla De Poli produkter som var godkända enligt gällande regler och iaktta sina avtalsenliga förpliktelser. Kommissionens argument att det saknas ett tillräckligt

direkt orsakssamband mellan det påstått rättsstridiga handlandet och de skador som sökandena har åberopat kan inte godtas.

⁶⁶ För det första kan kommissionens argument, i den mån den har gjort gällande att sökandenas skada antingen beror på De Poli som under förfarandet avseende statligt stöd har hävdad att förseningen vad gäller fartygsbyggnationen särskilt har sin grund i Idromacchines handlande, eller på Republiken Italien som har gett kommissionen felaktiga uppgifter, inte godtas.

⁶⁷ Även om De Poli hade gett felaktiga uppgifter avseende Idromacchine till Republiken Italien, som dels felaktigt lämnade dessa uppgifter till kommissionen, dels underlät att ange att dessa uppgifter skulle omfattas av tystnadsplikten, är likväl den direkta orsaken till den skada som Idromacchine åsamkats inte de påstått felaktiga uppgifterna som lämnats av De Poli eller av Republiken Italien utan den omständigheten att kommissionen i det omtvistade beslutet offentliggjort omständigheter och bedömningar enligt vilka företaget i fråga framställs som ett företag som inte kunde tillhandahålla De Poli produkter som var godkända enligt gällande bestämmelser och iakttå sina avtalsenliga förpliktelser, trots att detta offentliggörande inte var nödvändigt med hänsyn till det omtvistade beslutets syfte.

⁶⁸ För det andra och tvärtemot vad kommissionen hävdade vid förhandlingen, efter det att sökandena som svar på tribunalens muntliga frågor angett att domstolen i Venedig meddelat dom i december 2009 och slagit fast att De Poli inte handlat felaktigt i sina avtalsenliga förpliktelser gentemot Idromacchine, saknar en sådan dom betydelse för konstaterandet att Idromacchines anseende och rykte inte skulle ha skadats om kommissionen inte hade offentliggjort dess namn i det omtvistade beslutet.

- 69 Mot bakgrund av vad som anförts i punkterna 31–68 ovan ska det konstateras att de tre villkoren för gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar enligt artikel 288 andra stycket EG är uppfyllda. Tribunalen ska således fastställa med vilket belopp skadeståndet till Idromacchine ska utgå som ersättning för den skada som företaget åsamkats.

Ersättningen för den ideella skada Idromacchine åsamkats

- 70 Sökandena har som ersättning för den skada som Idromacchine åsamkats avseende dess anseende och rykte yrkat skadestånd med ett belopp som ska fastställas i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*), vidare kompensationsränta för tiden före det att det omtvistade beslutet publicerades till det datum då domen avkunnas och dröjsmålsränta från det datum då dom avkunnas till dess betalning sker, och slutligen åtgärder för att återupprätta Idromacchines anseende och rykte.
- 71 Vad gäller yrkandet att kommissionen ska betala skadestånd som ska fastställas i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*), ska det erinras om att sökandena, som svar på tribunalens muntliga frågor vid förhandlingen preciserade att det, mot bakgrund av att ideella skador inte kan kvantifieras, endast är i vägledande syfte som de föreslagit att tribunalen ska tilldöma dem skadestånd med ett belopp som uppgår till 30–50 procent av det yrkade beloppet för ekonomisk skada, det vill säga ett belopp på mellan 1 637 892 euro och 2 729 820 euro.
- 72 Vad för det första gäller de omständigheter som enligt sökandena förvärrat deras skada, såvitt kommissionen ”upprepat den negativa publiceringen avseende

Idromacchine”, har de åberopat hänvisningar till det omtvistade beslutet, först i kommissionens beslut 2006/948/EG av den 4 juli 2006 om det statliga stöd som Italien planerar att genomföra till förmån för Cantieri Navali Termoli SpA (EUT L 383, s. 53), därefter i beslut 2008/C 208/07 av den 16 april 2008 ”Statligt stöd – Italien – Statligt stöd C 15/08 (f.d. N 318/07, N 319/07, N 544/07 och N 70/08) – Förlängning av den treåriga leveransfristen för 4 kemikalietankfartyg som konstrueras av Cantiere Navale De Poli” (EUT C 208, s. 14), och, slutligen i förstainstansrättens dom av den 12 november 2008 i mål T-70/07, Cantieri Navali Termoli mot kommissionen (ej publicerad i rättsfallssamlingen) (EUT C 6, s. 25).

⁷³ I de två ovan i punkt 72 nämnda besluten och domen, vilka publicerats i officiella tidningen, sker visserligen hänvisningar till det omtvistade beslutet. Det förekommer emellertid inte något nytt omnämnande av omständigheter och bedömningar enligt vilka Idromacchine framställs som ett företag som inte kunde tillhandahålla De Poli produkter som var godkända enligt gällande regler och iaktta sina avtalsenliga förpliktelser. Dessa två beslut och denna dom kan under dessa omständigheter inte anses ha förvärrat Idromacchines ideella skada.

⁷⁴ Det ska för det andra erinras om att sökandena inte har anfört någon förklaring till stöd för sitt yrkande om skadestånd med ett belopp som motsvarar 30–50 procent av det belopp om 5 459 641,28 euro som de yrkat i skadestånd för ekonomisk skada. Den omständigheten att en myndighet, såsom kommissionen, offentliggör uppgifter om Idromacchine på ett ogynnsamt sätt kan mycket väl medföra en verklig skada för företagets anseende och rykte. Sökandena har emellertid inte framfört något argument eller bevis som gör det möjligt att förstå varför dessa belopp skulle utgöra rimlig ersättning för skadan avseende företagets anseende och rykte. Det ska bland annat konstateras att det inte har gjorts gällande att dessa belopp har något samband med Idromacchines investeringar för att skapa och bibehålla sitt anseende och rykte.

Sökandena har inte heller framfört något argument för eller bevis på att dessa belopp, som är 12 till 20 gånger högre än den årliga vinst på i medeltal 135 500 euro som Idromacchine säger sig ha gjort under åren innan det omtvistade beslutet publicerades, motsvarar en rimlig ersättning för den skada som Idromacchine åsamkats.

⁷⁵ Sökandena kunde för det tredje i stor utsträckning under alla omständigheter begränsa den ekonomiska skada som Idromacchine åsamkats. Sökandena har nämligen gjort gällande att det italienska kontrollorganet sedan den 5 oktober 2004 gett Idromacchine ett typgodkännande för de aktuella tankarna vilket visar att de är i överensstämmelse med gällande regler. Härav kan slutsatsen dras att Idromacchine kunde åberopa detta godkännande, särskilt inför nuvarande och potentiella kunder, även före publiceringen av det omtvistade beslutet, för att bestrida sanningshalten i de negativa bedömningarna om företaget i det omtvistade beslutet och således begränsa skadan avseende dess anseende och rykte som beslutet lett till. Av dessa skäl saknas det fog även för sökandenas argument, vilka framfördes som svar på tribunalens frågor vid förhandlingen, att skadan avseende dess anseende och rykte är än mer betydande emedan det omtvistade beslutet sedan det publicerades är den första träff som ges av en sökmotor på internet rörande företaget och att beslutet finns tillgängligt såväl på den webbplats som tillhör kommissionens generaldirektorat för konkurrens som i officiella tidningen, som har en mycket stor spridning.

⁷⁶ Mot bakgrund av vad som sagts i punkterna 71–75 ovan och då sökandena inte framlagt några preciserade uppgifter rörande omfattningen av skadan avseende Idromachines anseende och rykte, anser tribunalen att ett belopp på 20 000 euro utgör en skälig ersättning.

⁷⁷ För det andra, vad avser sökandenas yrkanden om dels kompensationsränta för tiden från det att det omtvistade beslutet publicerades till det datum då domen avkunnas och dröjsmålsränta från det datum då dom avkunnas till dess betalning sker, ska det

för det första erinras om att när förutsättningarna för det utomobligatoriska skadeståndsansvaret är uppfyllda går det inte att bortse från de oförmånliga konsekvenserna av den tid som förflutit mellan uppkomsten av den skadebringande händelsen och dagen för betalning av skadeståndet med hänsyn till att det försämrade penningvärdet ska beaktas (förstainstansrättens dom av den 13 juli 2005 i mål T-260/97, Camar mot rådet och kommissionen, REG 2005, s. II-2741, punkt 138; se även, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 3 februari 1994 i mål C-308/87, Grifoni mot Euratom, REG 1994, s. I-341, punkt 40). Detta försämrade penningvärde återspeglas i den årliga inflationen för den aktuella perioden, som den fastställs av Eurostat (Europeiska unionens statistikkontor) i den medlemsstat där dessa företag har hemvist (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 27 januari 2000 i de förenade målen C-104/89 och C-37/90, Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen, REG 2000, s. I-203, punkterna 220 och 221, förstainstansrättens dom i det ovannämnda målet Camar mot rådet och kommissionen, punkt 139, och dom av den 26 november 2008 i mål T-285/03, Agraz m.fl. mot kommissionen, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 50). I förevarande fall har den skadevållande handlingen skett den dag då det omtvistade beslutet publicerades i officiella tidningen, det vill säga den 18 februari 2005.

78 Under dessa omständigheter ska kommissionen betala kompensationsränta från den 18 februari 2005 då det omtvistade beslutet publicerades till dess förevarande dom meddelas, med en ränta enligt Europeiska centralbankens (ECB) räntesats för huvudsakliga refinansieringstransaktioner, ökad med två räntepunkter.

79 För det andra ska enligt domstolens praxis jämte skadeståndet erläggas dröjsmålsränta från dagen för avkunnandet av den dom varigenom skyldigheten att ersätta skadan fastställs (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovan i punkt 26 nämnda förenade målen Dumortier m.fl. mot rådet, punkt 25, och i det ovan i punkt 77 nämnda förenade målen Mulder m.fl. mot rådet och kommissionen, punkt 35, och domen i det ovan i punkt 77 nämnda målet Agraz m.fl. mot kommissionen, punkt 55). Enligt rättspraxis ska den tillämpliga räntesatsen beräknas på grundval av den räntesats som av ECB tillämpas för huvudsakliga refinansieringstransaktioner under den aktuella

perioden, ökad med två räntepunkter (domarna i de ovan i punkt 77 nämnda målen Camar mot rådet, punkt 146, och Agraz m.fl. mot kommissionen, punkt 55).

- 80 Kommissionen ska mot denna bakgrund betala dröjsmålsränta från dagen för avkunnandet av förevarande dom till dess hela det nämnda skadeståndet betalats, med den räntesats som av ECB tillämpas för huvudsakliga refinansieringstransaktioner under den aktuella perioden, ökad med två räntepunkter.
- 81 För det tredje, vad gäller sökandenas yrkanden om att Idromacchines anseende ska återupprättas, följer enligt rättspraxis av artikel 288 andra stycket EG och artikel 235 EG, enligt vilka ersättning in natura inte är utesluten, att unionsdomstolen är behörig att ålägga gemenskapen att reparera skada på vilket sätt som helst, förutsatt att detta är förenligt med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar vad gäller utomobligatoriskt skadestånd, däribland ersättning in natura, i förekommande fall genom påbud eller förbud (domen i de ovan i punkt 26 nämnda målet Galileo International Technology m.fl. mot kommissionen, punkt 63).
- 82 Sökandenas yrkanden om att Idromacchines anseende ska återupprättas antingen genom publiceringen av en rättelse av de påstått oriktiga omnämningarna i det omtvistade beslutet i officiella tidningen eller att en skrivelse med en rättelse av de påstått oriktiga uppgifterna ska tillställas aktörerna i varvsbranschen saknar grund och kan inte godtas. Sökandena har visserligen i sina inlagor påstått att Idromacchine inte har handlat felaktigt vad gäller genomförandet av dess avtalsenliga skyldigheter mot De Poli. Det ska emellertid erinras om att det enda fel som det i punkt 56 ovan konstaterats att kommissionen gjort sig skyldig till är att offentliggöra Idromacchines namn och inte en oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna när den i det omtvistade beslutet fann att Idromacchine var ansvarigt för att ha fullgjort sina avtalsenliga skyldigheter gentemot De Poli på ett oriktigt sätt. Prövningen av en sådan oriktig bedömning från kommissionens sida går, då sökandena inte framfört något yrkande

i detta avseende, utanför föremålet för talan och det saknas därför anledning att undersöka huruvida kommissionen har gjort en oriktig bedömning, eller *a fortiori*, att förelägga kommissionen att återupprätta Idromacchines anseende och rykte.

83 Sökandenas yrkande om att kommissionen ska återupprätta Idromacchines anseende och rykte ska således ogillas.

84 Vad avser sökandenas yrkande om skadestånd för den ideella skada Idromacchine åsamkats konstaterar tribunalen sammanfattningsvis följande: Villkoren för gemenskapens utomobligatoriska skadestånd är uppfyllda. Idromacchine ska tillerkännas ett skadestånd på 20 000 euro som ersättning för den ideella skada som det åsamkats. Kommissionen ska förpliktas att betala kompensationsränta på nämnda belopp från publiceringen av det omtvistade beslutet i officiella tidningen den 18 februari 2005 till dess förevarande dom meddelas, med den räntesats som av ECB tillämpas för huvudsakliga refinansieringstransaktioner under den aktuella perioden, ökad med två räntepunkter. Kommissionen ska förpliktas att betala dröjsmålsränta från dagen för avkunnandet av förevarande dom till dess hela det nämnda skadeståndet betalats, med den räntesats som av ECB tillämpas för huvudsakliga refinansieringstransaktioner under den aktuella perioden, ökad med två räntepunkter.

Den ideella skada som Alessandro och Roberto Capuzzo åsamkats

85 Det framgår av sökandenas inlagor att de har gjort gällande att Alessandro och Roberto Capuzzo åsamkats två slag av ideell skada. Sökandena har hävdat att skadan för Idromacchines anseende och rykte som en följdverkan drabbat Alessandro och

Roberto Capuzzo i deras egenskap av innehavare av hela aktiekapitalet i och företagsledare för Idromacchine. Sökandena anser vidare att de lidit av ”oro till följd av att [Alessandro och Roberto Capuzzo] ansett det nödvändigt att reparera den skada som orsakats av publiceringen av uppgifter som [de] kvalificerat och fortsätter att kvalificera som oriktiga”, samt varit ”osäkra” och ”frustrerade” till följd av lönlösa framställningar som de gjort efter publiceringen av det omtvistade beslutet för att få ersättning för Idromacchines skada.

- 86 Tribunalen har redan i punkt 57 ovan slagit fast att kommissionen gjort sig skyldig till ett felaktigt handlande till följd av dess åsidosättande av tystnadsplikten. Det ska därför undersökas huruvida sökandena har visat att Alessandro och Roberto Capuzzo åsamkats en verklig och säker ideell skada samt huruvida det föreligger ett orsakssamband mellan detta rättsstridiga handlande och den påstådda ideella skadan. I enlighet med ovan i punkt 27 nämnd rättspraxis är gemenskapen nämligen inte skadeståndsansvarig om ett av dessa villkor inte är uppfyllt.
- 87 Vad för det första gäller den skada till anseende och rykte som Alessandro och Roberto Capuzzo påstås ha åsamkats som en följdverkan av den skada till anseende och rykte som Idromacchine åsamkats, konstaterar tribunalen, i likhet med kommissionen, att deras namn inte återfinns någonstans i det omtvistade beslutet och att det inte på något sätt påstås att de personligen har gjort sig skyldiga till något felaktigt handlande.
- 88 Det ska vidare erinras om att enbart den omständigheten att Alessandro och Roberto Capuzzo innehar hela aktiekapitalet i Idromacchine och att de utgör bolagets företagsledning inte påverkar att det endast är Idromacchines handlande, och inte dess ägares eller företagslednings handlande, som ifrågasattes av kommissionen i det omtvistade beslutet. Det ska påpekas att i likhet med vad som framgår av de omnämnanden från det omtvistade beslutet som återges i punkterna 8–12 ovan är det företagets förmåga att uppfylla sina avtalsenliga skyldigheter och tillhandahålla produkter

som är godkända enligt gällande regler, och inte Alessandro och Roberto Capuzzos egenskaper som aktieägare och företagsledare, som ifrågasätts av kommissionen i det omtvistade beslutet.

⁸⁹ Slutligen, såvitt sökandena har hänvisat till förstainstansrättens dom av den 9 juli 1999 i mål T-231/97, New Europe Consulting och Brown mot kommissionen (REG 1999, s. II-2403, punkterna 54 och 55), skiljer sig omständigheterna i det målet från dem i det aktuella målet och kan inte föranleda samma bedömning. Det framgår visserligen av punkterna 54 och 55 i nämnda dom att förstainstansrätten i detta mål fann att skadan för det aktuella företags anseende hade påverkat företagsledaren, vilken ägde 99 procent av aktierna. Detta berodde emellertid på omständigheterna i målet, där företagsledaren i fråga först hade bedrivit verksamheten ensam under enskild firma. Han hade vidare personligen försatts i en situation som kännetecknades av osäkerhet, av kommissionen, som själv hade föranlett honom att vidta meningslösa åtgärder för att rätta till en situation som skapats av kommissionen. I förevarande mål har sökandena emellertid inte framlagt bevis på att den ena eller den andra av dessa omständigheter skulle föreligga.

⁹⁰ Sökandena har således inte visat att Alessandro och Roberto Capuzzo, i egenskap av aktieägare och företagsledare, verkligen lidit skada med avseende på deras anseende och rykte.

⁹¹ För det andra, vad beträffar den ideella skada som Alessandro och Roberto Capuzzo åsamkats till följd av deras oro som en konsekvens av att det var nödvändigt att återupprätta Idromacchines anseende och deras osäkerhet och frustration till följd av deras lönlösa framställningar som de gjort efter publiceringen av det omtvistade beslutet för att få ersättning för Idromacchines skada, så har de endast åberopat att de lidit psykisk skada, likväl utan att inge bevis därför.

- 92 Under alla omständigheter framgår det inte heller av de handlingar sökandena har ingett till tribunalen att de framställningar som de gjort personligen i egenskap av företagsledare för Idromacchine har bestått i mer än att skicka två undertecknade skrivelser till det italienska utrikesministeriet och till kommissionen. Dessa framställningar kan emellertid inte ensamma anses vara sådana att de har framkallat ett obehag som går utöver vad som normalt följer av affärslivet för företagsledare som Alessandro och Roberto Capuzzo, med följd att det skulle utgöra ideell skada.
- 93 Sökandena har följaktligen inte visat att Alessandro och Roberto Capuzzo lidit av sådan oro, osäkerhet och frustration som skulle utgöra en verklig och säker skada.
- 94 Mot bakgrund av vad som anförts i punkterna 84–93 ovan ska sökandenas yrkande om skadestånd för den ideella skada som åsamkats Alessandro och Roberto Capuzzo ogillas. Under dessa omständigheter ska sökandenas delyrkanden inom ramen för sina andra och tredje yrkanden, om kompensationsränta och dröjsmålsränta på grund av denna skada eller om att kommissionen ska förpliktas att återupprätta deras anseende och rykte, ogillas.

2. Yrkandet om skadestånd för ekonomisk skada

- 95 Sökandena har hävdatt att de åsamkats fyra slag av ekonomisk skada.
- 96 Sökandena har för det första yrkat ersättning för den skada de åsamkats till följd av att det varit nödvändigt för Idromacchine att inkomma med en formell begäran om tillgång till handlingar till såväl Republiken Italien som till kommissionen, handlingar

som dessa utväxlat under förfarandet avseende statligt stöd som lett fram till det omtvistade beslutet. De har yrkat skadestånd med dels ett belopp om 3 569,28 euro, vilket motsvarar advokatarvoden och resekostnader för en anställd vid Idromacchine för att få tillgång till handlingar hos de italienska myndigheterna, dels med ett belopp om 9 072 euro, vilket motsvarar kostnaden för den tekniska och bokföringsmässiga expertrapport om de skador som Idromacchine fått vidkännas och som beställts hos en revisionsbyrå med avseende på förevarande förfarande (nedan kallad expertrapporten).

⁹⁷ Enligt artikel 91.2 i rättegångsreglerna ska nödvändiga kostnader som parterna haft med anledning av förfarandet, särskilt utgifter för resor och uppehålle samt arvode för ombud, rådgivare eller advokat anses som ersättningsgilla kostnader.

⁹⁸ Vad för det första avser kostnaderna för den expertrapport som sökandena inhämtat i syfte att fastställa det belopp som den påstådda skadan uppgår till i förfarandet vid tribunalen, kan sådana kostnader som en part haft med anledning av det rättsliga förfarandet i enlighet med fast rättspraxis inte anses utgöra en skada som ska särskiljas från rättegångskostnaderna (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 10 juni 1999 i mål C-334/97, kommissionen mot Montorio, REG 1999, s. I-3387, punkt 54, och förstainstansrättens beslut av den 14 september 2005 i mål T-140/04, Ehcon mot kommissionen, REG 2005, s. II-3287, punkt 79).

⁹⁹ Sökandena kan således inte med stöd av artikel 288.2 EG få ersättning för kostnaderna för expertrapporten, vilken beställts för förevarande förfarande.

- 100 För det andra, vad gäller advokatarvoden och reskostnader för en anställd vid Idromacchine som är kopplade till begäran om tillgång till de skrivelser som utväxlats mellan Republiken Italien och kommissionen vilka sökandena haft före förevarande förfarande, ska det erinras om att tribunalen slagit fast att även om ett omfattande juridiskt arbete i regel utförs under det förfarande som föregår handläggningen vid domstolen avser artikel 91 i rättegångsreglerna endast förfarandet vid tribunalen, inte det föregående förfarandet. Detta följer bland annat av att det i artikel 90 i rättegångsreglerna talas om "förfarandet inför tribunalen" (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens beslut av den 24 januari 2002 i mål T-38/95 DEP, Groupe Origny mot kommissionen, REG 2002, s. II-217, punkt 29 och där angiven rättspraxis). Att kvalificera sådana utgifter som ersättningsgill skada inom ramen för en skadeståndstalan skulle följaktligen strida mot principen att utgifter som man haft under tiden före handläggningen vid domstol inte är ersättningsgilla (beslutet i det ovan i punkt 98 nämnda målet Ehcon mot kommissionen, punkt 79).
- 101 Det ska följaktligen även konstateras att sökandena saknar grund för att med stöd av artikel 288.2 EG få ersättning för advokatarvoden och reskostnader för en anställd vid Idromacchine som de haft i samband med den föregående fasen före det aktuella förfarandet vid tribunalen.
- 102 Mot bakgrund av vad som sagts i punkterna 95–101 ovan ska sökandenas yrkanden om ersättning för kostnader, såväl i det föregående förfarandet som i det aktuella förfarandet, ogillas.
- 103 Tribunalen har redan i punkt 57 ovan konstaterat att kommissionen har gjort sig skyldig till ett fel som medför utomobligatoriskt skadeståndsansvar för gemenskapen. Det ska därför prövas huruvida sökandena har visat att de verkligen åsamkats ekonomisk skada i de tre övriga fall som åberopats och om det finns ett orsakssamband mellan

var och en av dessa skador och detta felaktiga handlande från kommissionen. Såsom det angetts i punkt 27 ovan har gemenskapen nämligen inte något utomobligatoriskt skadeståndsansvar om ett av dessa villkor inte är uppfyllt.

- 104 Sökandena har för det första yrkat skadestånd med 3 900 000 euro, vilket motsvarar värdet av tillverkningen av de aktuella tankarna. Enligt sökandena har Idromacchine inte lyckats sälja dessa tankar vidare på grund av omnämnandena av deras påstådda brister i det omtvistade beslutet, i likhet med vad som angetts i en mäklares skrivelse av den 30 mars 2007, vilken skrivelse bifogats ansökan (nedan kallad mäklarens skrivelse).
- 105 Sökandena har i sina inlagor hävdat att mot bakgrund av att tankarna i fråga förblivit osålda efter publiceringen av det omtvistade beslutet ”påbörjade Idromacchine tillsammans med andra företag i branschen och några redare byggnationen av ett *ad hoc*-fartyg (vars fysiska och mekaniska egenskaper [är] jämförbara med [De Polis] fartyg i vilka de beställda tankarna skulle ha installerats) utan nytta”. Utan att det är nödvändigt att pröva huruvida mäklarens skrivelse utgör ett trovärdigt bevis, vilket kommissionen har bestritt, ska det därför erinras om att – som till och med sökandena själva medgett – de aktuella tankarna inte har kunnat säljas vidare därför att de konstruerats för att motsvara de speciella egenskaperna hos de fartyg i vilka De Poli skulle ha installerat dem och inte på grund av kommissionens felaktiga handlande när den publicerade det omtvistade beslutet.
- 106 Det ska under alla omständigheter erinras om att Idromacchines ekonomiska skada i detta avseende är en direkt följd, inte av kommissionens felaktiga handlande, utan av att De Poli inte betalat tankarna. Det är följaktligen inom ramen för en talan om avtalsbrott vid nationell domstol, och inte i det aktuella förfarandet, som Idromacchine i förekommande fall skulle kunna få ersättning för denna ekonomiska skada.

- 107 Härav följer att sökandena inte har visat att det finns ett orsakssamband mellan kommissionens felaktiga handlande och den ekonomiska skada som Idromacchine åsamkats till följd av att detta företag tvingats bära kostnaderna för att konstruera de aktuella tankarna, vilka förblivit osålda. Yrkandet om ersättning ska därför ogillas.
- 108 Sökandena har för det andra yrkat skadestånd med ett belopp om 1 013 000 euro, vilket motsvarar det påstådda förhållandet "att Idromacchines tillgångar och utrustning som är ägnade enbart tillverkning av tankar, inte har kunnat användas mellan 2005 och 2008". De har gjort gällande att "sedan 2005 har Idromacchine drabbats av kostnader för att vidmakthålla en sektor på vilken ingen produktion varit möjlig till följd av de [i det omtvistade beslutet] publicerade uppgifterna". De har i sina inlagor återgett en tabell, som tagits fram av en av Idromacchines anställda, enligt vilken utrustning för tillverkning av tankar i 14 fall hade införskaffats mellan 1995 och 2002, och enligt vilken värdet av denna utrustning uppgick till totalt 1 013 000 euro.
- 109 Även om det belopp som sökandena har yrkat enligt deras beräkningar återspeglar värdet av den utrustning som används för att bygga tankar år 2008, saknar ett sådant belopp under alla omständigheter samband med föremålet för deras yrkande om skadestånd, då denna utrustning inte använts under tre år efter antagandet av det omtvistade beslutet. Sökandenas skada, för vilken de yrkat ersättning med 1 013 000 euro, är således inte verklig och säker.
- 110 Sökandena har under alla omständigheter inte visat att det finns ett orsakssamband mellan kommissionens felaktiga handlande och det förhållandet att Idromacchine inte har kunnat använda sin utrustning under tre år efter det att det omtvistade beslutet antogs.

- 111 Sökandenas argument att tanktillverkningsbranschen haft en tillväxt under åren 2005–2008 och vidare att Idromacchine aldrig fått klagomål från andra kunder än De Poli visar endast att Idromacchines omsättning, och därmed dess kapacitet att amortera utrustningen inte hade minskat under denna period om det omtvistade beslutet inte hade antagits. Det är nämligen inte möjligt att av det förhållandet att en marknad befinner sig i tillväxt dra slutsatsen att ett visst företag på denna marknad med nödvändighet skulle ha ökat sin omsättning.
- 112 Det är slutligen inte möjligt att av mäklarens skrivelse, vilken ingetts av sökandena och enligt vilken de kunder som kontaktats i syfte att sälja de aktuella tankarna ”ständigt rest oöverstigliga invändningar avseende de påstådda felaktigheterna i [de aktuella tankarna], som de angetts av Europeiska kommissionen [i officiella tidningen] den 18 februari 2005”, dra slutsatsen att det finns ett tillräckligt klart orsakssamband mellan publiceringen av det omtvistade beslutet och det förhållandet att Idromacchine har fått vidkännas en mycket kraftig minskning av sin omsättning mellan 2005 och 2008. Skrivelsen styrker således inte att företaget inte har kunnat använda sin utrustning under tre år efter antagandet av det omtvistade beslutet på grund av fel som kommissionen gjort sig skyldig till. Det ska nämligen påpekas att sökandena inte på något sätt visat att befintliga eller potentiella kunder, med anledning av publiceringen av det omtvistade beslutet, har avstått från att beställa andra tankar än de som avses i det omtvistade beslutet. De har heller inte visat att Idromacchine efter publiceringen av det omtvistade beslutet exempelvis har strukits från de leverantörslistor som företaget fanns med i och vilka enligt sökandenas uppgifter i inlagorna var sådana att ”det endast var genom att finnas med i dessa listor som det [var] möjligt att få beställningar”.
- 113 Sökandena har slutligen inte visat varför publiceringen av det omtvistade beslutet medfört en minskning av Idromacchines omsättning trots att detta företag hos samtliga befintliga och potentiella kunder hade kunnat återopa den omständigheten att,

som framgår av dess egna skrivelser, de aktuella tankarna slutgiltigt godkänts såsom överensstämmande med gällande regler av det italienska kontrollorganet den 5 oktober 2004, vilket till och med var innan det omtvistade beslutet publicerades.

- 114 Det framgår således av konstaterandena i punkterna 108–113 ovan att sökandena inte visat att det förekommit en verklig och säker skada eller att det skulle finnas ett orsakssamband mellan kommissionens felaktiga handlande och den påstådda ekonomiska skada som motsvaras av ”att Idromacchines tillgångar och utrustning som är ägnade enbart tillverkning av tankar, inte har kunnat användas mellan 2005 och 2008”.
- 115 Sökandena har för det tredje yrkat ersättning med ett belopp om 534 000 euro för påstått utebliven vinst för Idromacchine på grund av minskningen av beställningar av tankar. Beloppet motsvarar den totala vinsten som företaget skulle ha gjort mellan 2005 och 2008 om det omtvistade beslutet inte publicerats. Såsom angetts i punkt 111 ovan har sökandena inte framlagt några bevis på att det skulle finnas ett orsakssamband mellan kommissionens felaktiga handlande och minskningen av Idromacchines omsättning, och därmed minskningen av dess vinst.
- 116 Yrkandet om skadestånd ska ogillas såvitt avser all påstådd ekonomisk skada, vilken av sökandena uppskattats till sammanlagt 5 459 641,28 euro. Av det anförda följer att sökandenas delyrkanden, inom ramen för det första yrkandet, om kompensationsränta och dröjsmålsränta på nämnda belopp saknar grund och ska ogillas.
- 117 Mot bakgrund av vad som anförts ovan ska förevarande talan bifallas såvitt sökandena har yrkat ersättning för den ideella skada som Idromacchine åsamkats och ogillas i övrigt.

Rättegångskostnader

- 118 Enligt artikel 87.3 i rättegångsreglerna kan tribunalen besluta att kostnaderna ska delas eller att vardera parten ska bära sin kostnad om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter.
- 119 Talan har delvis bifallits. Med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall är det skäligt att bestämma att kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta två tredjedelar av sökandenas rättegångskostnader. De sistnämnda ska följaktligen bära en tredjedel av sina respektive rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (fjärde avdelningen)

följande:

- 1) **Europeiska kommissionen ska ersätta Idromacchine Srl med 20 000 euro för den ideella skada detta företag har åsamkats.**
- 2) **På skadeståndet till Idromacchine ska kompensationsränta utgå från den 18 februari 2005 till dess förevarande dom avkunnas, med den räntesats som Europeiska centralbanken (ECB) tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner, ökad med två räntepunkter.**

- 3) På skadeståndet till Idromacchine ska dröjsmålsränta utgå från dagen för avkunnandet av förevarande dom till dess hela det nämnda skadeståndet betalats, med den räntesats som ECB tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner, ökad med två räntepunkter.
- 4) Talan ogillas i övrigt.
- 5) Kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta två tredjedelar av Idromacchines, Alessandro Capuzzos och Roberto Capuzzos rättegångskostnader. Idromacchine, Alessandro Capuzzo och Roberto Capuzzo ska vardera bära en tredjedel av sina respektive rättegångskostnader.

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 november 2011.

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten	II - 7841
Förfarandet och parternas yrkanden	II - 7846
Rättslig bedömning	II - 7848
1. Yrkandet om ersättning för ideell skada	II - 7851
Den ideella skada som Idromacchine åsamkats	II - 7851
Kommissionens påstått rättsstridiga handlande	II - 7851
Huruvida det verkligen föreligger en skada	II - 7860
Huruvida det föreligger ett orsakssamband mellan det påstådda handlandet och den återopade skadan	II - 7861
Ersättningen för den ideella skada Idromacchine åsamkats	II - 7863
Den ideella skada som Alessandro och Roberto Capuzzo åsamkats	II - 7868
2. Yrkandet om skadestånd för ekonomisk skada	II - 7871
Rättegångskostnader	II - 7878